

**נכדו של מאיר וייסגאל נכלא מפני
שסירב לשרת בשטחים המוחזקים -
וחבריו מצהירים: „נלך בעיקבותיו!”**

המצפון של אמיר

שנתיים. פעילותו של החוג התבטאה בי עבר בחלוקת כרזים בבת-ספר, ומאוחר יותר באירגון „הוועד לביטול בחינות הבגרות”. סביב סיסמה זו התרכזו אז כמאה צעירים, אך החוג הוא בעיקרו רעיוני, והוא כולל קבוצה מצומצמת יותר של כ-20 חברים.

את הרעיון לסרב לשרת בשטחים העלה גדי. „היה ברור לי שאני, באופן אישי,

מתכוון לעבור את גבולות הקו הירוק. כעבור שלושה ימים נדרש לעבור את הקו הירוק, לצורך אימונים בבסיס טיי רונים. כאשר סירב, נדון ונכלא.

חבריו לקבוצה של דני יצאו מייד בפעור לות-מחאה, למען שיחרורו. הם חילקו כרוזים, יצאו בהודעות לעיתונות ונשאו של-טים שאמרו: „אנו תובעים — ישוחרר מייד דני אמיר!!! תוכר הזכות לא לשרת

אני מסרב לעלות! הכריזו החייל
דני אמיר, כאשר נצטווה לעלות על
המשאית שיצאה לבסיס הטייונים בבית
אל, ליד רמאללה. „אינני מוכן לעבור את
גבולות הקו הירוק!” מפקדיו הזהירו אותו,
וכאשר התמיד בסירובו — נלקח למישפט
ונידון ל-35 ימי-מחבוש.

לאירוע זה קדם מיכתב שנשלח ב-25
ביוני 1979 אל שר-הביטחון. נאמר בו:
„מר עוזר וייצמן הנכבד, שלום וברכה.
אנו, תלמידי תיכון, מסיימי כיתות י"א
וי"ב, מתכבדים להודיע לך, כי התמנו
על הודעה משותפת, שבה נאמר:
„מתוך התנגדותנו לכיבוש ולדיכוי העם
הפלסטיני באשר הוא שם — אנו, החתור
מים מטה, בהיקראנו לשרות צבאי, נסרב
לשרת בשטחים הכבושים. אנו בטוחים, כי
בסירובנו זה אנו תורמים לשלום בין העם
היהודי בישראל לעם הערבי הפלסטיני.”
„אנו חושבים, כי הכיבוש משמעותו
שילטון על עם אחר ושליטת זכויותיו;
נזכות זה"ל בשטחים הכבושים משמער

עם סבא
מאיר וייסגאל, ידו ועחרו של חיים וייצמן ונשיא מכון וייצמן
למדע. הסבא לא הסכים עם דעותיו הפוליטיות של הנכד. בתמונה
נראה דני עם סבו במסיבת יום-הולדת ה-80, שערך לכבודו נשיא המדינה אפרים קציר.

אסרב לשרת בשטחים”, סיפר. „לא הייתי הראשון. היו מיקרים בודדים לפני. החי-דוש שלי היה בהתארגנות יחד. העליתי את הרעיון באחת השיחות של החוג. חלק גדול מהנוכחים תמך בו ומיעוט התנגד, מסיבות שונות.”

ארוון היה בין אותם שקיבלו את הרע-יון. „היה ברור לי שמה שאני מתחיל, אי-אפשר להפסיק באמצע”, אמר. „הייתי צריך לבחון עד כמה אני שלם עם הצעד. כשהיה לי ברור, עמדתי מאחורי זה. הי-ספקות שלי היו על הצעד עצמו, ולא על הרעיון שמאחוריו. דיעותי בנושא זה מגו-בשות.”

בשטחים הכבושים!!!” היו גם גילויי תמי-כה בציבור, שהתבטאו בפירסום מודעות-הזדהות בעיתונים ומיכתבים למערכות. המלחין-המנצח ליאונרד ברנשטיין שלח, אחרי מאסרו של דני, מיברקת-מיכתב והזי-דחות.

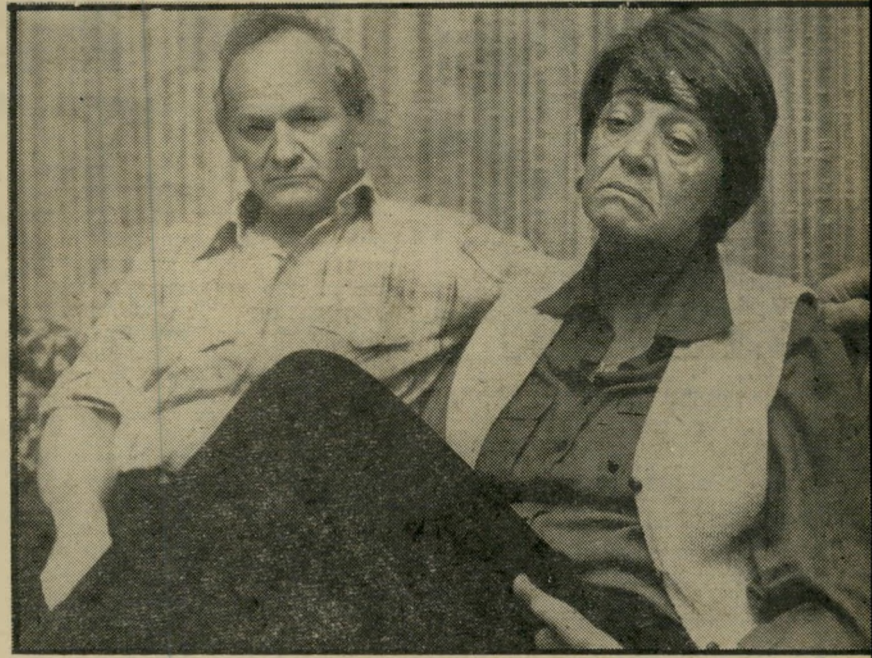
„אנחנו כולנו עם דני!” אמר גיא פילבס-קי, בן-אחיו של ח”כ מאיר פעיל, העומד להתגייס ב-4 בפברואר בשנה הבאה. „געשה כל מה שביכולתנו לשיחרורו, אך הדבר תלוי בהלך-הרוח בציבור. אם תהיה היענות בציבור לקריאתנו להצטרף למא-בק למענו, עשוי הדבר להשפיע על שיל-טונות-היצבא לשרדרו מהכלא.”

ארוון אדר וגדי אלגוני עומדים להת-גייס שניהם באותו יום, יחד עם גיא. „דני היה הראשון”, אמרו. „אנחנו נלך כולנו בעיקבותיו. אם ידרשו מאיתנו לשרת בשטחים הכבושים, נסרב. דני פחד מהכלא כמונו, אבל הלך נחוש בהחלטתו.”

**„לא אוכל
לפזר הפגנה”**

הרעיון התבשל במשך כמה שבועות. עד שהתארגנה הקבוצה ויצאה בעצומה. רצי-נו להימנע משיאות של קבוצות שקדמו לנו”, סיפר גיא. „ידענו על מיקרים שבהם חתמו על עצומה ולא רק שלא קיימו אותה, אלא אף התכחשו אחר-כך לעצם החתימה. לכן פנינו רק לחברים שלנו או לחברים של חברים, שידענו כי הם עומ-דים לסרב לשרת בשטחים, כל אחד בנפ-רד. הצענו להם לעשות זאת יחד, בי-מאורגן.”

לבסוף התמו רוב חברי החוג, ועוד כמה חברים מכוף. עד היום איש מהם

ההורים
אמו של דני אמיר, חיה, היא ילידת ארצות-הברית שעלתה ארצה ב-1950. היא עורכת כתבי-עת באנגלית. אביו, שמואל, הוא יליד גרמניה שעלה ארצה בגיל 13. מיקצועו — חוקר קולאמי. מישפחת אמיר גרה בכפר-שמריהו.